

точно къмъ селото и къмъ боя, чувствуваше се нѣщо заплашително и могъщо, чувствуваше се мълчалива и сурова закана.

Колонитѣ се приближаватъ още повече. Тѣ не сж далечъ повече отъ единъ километъръ отъ Кайпа. И отъ сега ние бѣхме зрители на една отъ най-импозантнитѣ и най-рѣдкитѣ картини въ тая война. Закрити въ една долина, дветѣ колони се събраха въ сбити и плътни ядра и отъ тукъ веднага, безъ спиране и безъ почивка, преминаха въ други строй. Изъ тая долина заизлизаха сега, като лъчи изъ единъ центъръ, като линиитѣ на една паяжина, тънки, безбройни линии отъ войници, които вървѣха едни следъ други. Едни се насочваха къмъ селото, други—къмъ хълма надъ него.

Тѣ вървѣха все тѣй увѣрено, смѣло и спокойно, като че това бѣше маневра на нѣкое учение. Тѣ бѣха влѣзли вече въ зоната на крепостната стрелба. Обадиха се голѣмитѣ крепостни орждия, тежки басови гърмежи, сякашъ далечно рикание на невидими звѣрове. Бѣлитѣ облачета на шрапнелитѣ се разпущаха едни до други, гранати падаха и издигаха черни фонтани отъ прѣстъ. Но стройнитѣ, тънки редици вървѣха спокойно все напредъ и напредъ. Надъ тѣхъ горѣше небето, предъ тѣхъ сякашъ се откриваше огнената пастъ на ада. Но нищо не ги спираше.